

[Alfred Andersen]

Men derfor kan jeg da godt være enig med hr. Christophersen og hr. Palle Simonson i, at det offentlige skal spare, hvor der spares kan. For hvis det er rigtigt, hvad hr. Knud Christensen fra LO skriver, at tilskuddene til erhvervslivet ikke har givet nye arbejdspladser, men kun betydet ophobning af kapital i erhvervssektoren, må vi holde op med at yde disse tilskud, som står her i finanslovsforslaget: tilskud til dyrtidsportioner, tilskud til sygedagpenge, tilskud til forsikringer og tilskud til afskrivninger og investeringsfradrag. Det er tilskud, som i finanslovsforslaget beløber sig til omtrent 4 mia kr. Det ville være bedre at anvende dem til at skaffe nye arbejdspladser såsom nye energiprojekter og andre offentlige virksomheder.

Finanslovsforslaget fremkommer igen i år, som det har været tilfældet de senere år, i en tid med fortsat lav økonomisk vækst og omfattende arbejdsløshed, siger finansministeren. Danmark rammes hårdt, fordi vi er afhængige af at importere den nødvendige energi, og derfor er vi særlig sårbar over for prisstigninger. Finansministeren fortsætter: Udsigten til internationale konjunkturopsving er ikke til stede, derfor er fremgang for eksport meget begrænset, hvorfor vi stadig vil have arbejdsløse og betalingsbalanceunderskud. Regeringen ønsker, at der skal føres indkomstpolitik. Herved sker der, siger finansministeren, en gradvis afdæmpning af stigningen i det danske omkostningsniveau, som så efterhånden vil forbedre vores konkurrencesituation på de internationale markeder.

Det er nogle optimistiske betragtninger, som her er fremsat af finansministeren, når man mener, at det, der skal ske for at forbedre situationen, er indførelse af eksportstøtteordninger foruden selektive foranstaltninger for at forbedre erhvervenes konkurrencestilling. Finansministerens optimisme deles da heller ikke af LOs økonomer. Næstformanden i LO siger rent ud, at det, man har kaldt indkomstpolitik, indtil nu har vist sig at skulle defineres som løntilbageholdenhed for almindelige lønindkomster. Det har medført en endnu skævere indkomst- og formuefordeling. Lønmodtagernes indkomster i 1976 steg 9 pct., medens de selvstændiges indtægter steg med 22 pct., siger LOs økonomer. Derfor vil LO nok betragte finanslovsforslaget som et forslag, der ikke løser nogen

krise, men derimod omfordeler samfundets rigdomme på en måde, der må betegnes – hvis jeg skal sige det meget mildt – som uretfærdig over for lønmodtagerne.

Derfor kan det virke foruroligende at læse, at man allerede nu taler om fortsættelse af indkomstpolitikken i forbindelse med den kommende overenskomst i 1979, og at man allerede, så vidt jeg kan se af budgetredegørelsen, regner med, at indbetalingen af dyrtidsportionerne til ATP-fonden skal anvendes som fondsmidler i en ØD-fond.

Jeg vil godt bede finansministeren og regeringen om at overveje, om man nu også bruger finansloven, som det var tanken. Der siges i det lille, populære »Budget 78«, vi også har fået tilsendt, at finansloven er et vigtigt element i den økonomiske politik. Staten har en vigtig rolle ved gennem den økonomiske politik at påvirke beskæftigelsen, betalingsbalancen og omkostningsudviklingen. Finansloven tilstræber en sådan indkomstudjævning. Det er bemærkningerne i »Budget 78«.

Ser vi så i det fremsatte forslag, er der noget, der hedder omkostningsdæmpende ydelser; de udbetales til erhvervslivet for at holde produktionsomkostningerne nede, så at det, som det så smukt hedder, er konkurrence-dygtigt. Disse tilskud består af følgende: 3 mia kr. til betaling af dyrtidsportioner, 320 mill. kr. til sygedagpenge, fordi arbejdsgiverne nu ikke længere skal betale de første 5 uger, men kun de første 3 uger, 40 mill. kr., fordi forsikringsbidraget for mindre arbejdsgivere er halveret til 1½ pct. af lønsummen, 270 mill. kr. til afskrivninger og 150 mill. kr. til investeringsfradrag. Det er i alt ca. 4 mia kr. i tilskud til erhvervslivet over det finanslovsforslag, vi her skal vedtage.

Hvem skal så betale dette tilskud? Naturligvis skatteborgerne, og skatteborgerne er for størsteparten lønmodtagere. De skal finde sig i at miste 3 mia kr. i dyrtidsportioner, og samtidig skal de på grund af disse tilskud betale mere i skat, uden at de får noget til gengæld. Tværtimod har vi set, hvordan man end ikke vil hjælpe de arbejdsløse, den restgruppe, der nu falder for 26 ugers reglen, fordi flertallet ikke ville gå med til at lade den lige behandlede lov få tilbagevirkende kraft fra 1. juli.

Da den socialdemokratiske regering i 1966 ved kronens devaluering foreslog, at man skulle indefryse 2 dyrtidsportioner, var det